

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1154/2020
13.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божицара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АП Војводина, Нови Сад, коју заступа Правобранилаштво АП Војводине, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Здравко Ћосић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3292/19 од 26.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 13.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог АА из ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3292/19 од 26.09.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог АА из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3292/19 од 26.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 5944/18 од 04.06.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље, па је обавезан тужени да јој на име дуговања по уговору о кредиту бр. ...-2006 од 30.05.2006. године, исплати износ од 4.544.154,15 динара и то: износ од 3.016.274,90 динара, са законском затезном каматом почев од 16.05.2019. године па до исплате и износ од 1.527.879,24 динара, на име законске затезне камате обрачунате од доспелости сваког појединачног ануитета па до дана вештачења (15.05.2019. године). Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 172.365,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3292/19 од 26.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 5944/18 од 04.06.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи као посебно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11...87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешене примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одлучено је о испуњењу уговорне обавезе туженог на основу уговора о кредиту који је са тужилом закључио дана 30.05.2006. године, у ситуацији када је тужила, као поверилац, делимично намирила предметно потраживање према туженом, као дужнику, у извршном поступку а на основу уписане хипотеке на непокретности власништво извршног дужника. Тужени у ревизији указује на решење Основног суда у Зрењанину Ипв 36/2016 од 09.03.2016. године, у смислу оцене правног интереса за подношење тужбе за утврђење. Међутим, не ради се о истој чињеничној и правној ситуацији као у овом предмету пошто тужила у овој парници није поднела тужбу суду ради утврђења, него ради чинидбе, исплате дуга. Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, није потребно уједначавање судске праксе нити је потребно ново тумачење права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке овог решења донео у смислу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради чинидбе, исплате дуга, тужила је суду поднела дана 13.07.2018. године, а вредност предмета спора је 2.885.565,62 динара, на име главног дуга и 1.444.656,54 динара на име обрачунате камате. Поднеском од 24.05.2019. године, тужила је тужбу преиначила повећањем тужбеног захтева на износ од 3.016.274,90 динара на име главног дуга и 1.527.879,24 динара на име обрачунате камате.

Одредбом члана 28. Закона о парничном поступку, прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Имајући у виду да је ово имовинско-правни спор који се односи на новчано потраживање у ком вредност предмета спора по преиначеној тужби износи 2.016.274,90 динара (на име главног захтева), односно 25.583 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења, односно преиначења тужбе, дакле не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд одлучио да је ревизија туженог недозвољена, сходно цитираној одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке овог решења донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић